

Lóska Lajos

A salgótarjáni Tavaszi Tárlat megnyitója

Bár a képzőművészetre fordítható állami, megyei, alapítványi - ami most a legdivatosabb, hiszen mindenre pályázni kell - támogatás egyre szűkebb, mégis úgy tűnik, hogy a magyar képzőművészek kiállítási lehetőségei nem rosszabbak az 1997-es esztendőben, mint korábban. A megnyitó szövegét írva sorra vettem - és most maradjunk csak az országos seregszemléknél - az idei, tavaszi és nyári kiállításokat. Április közepén nyílt és jelenleg is nyitva van a *Vigadó Galériában* a *Magyar Szobrász Társaság Nő* című tárlata. A salgótarjáni *Tavaszi Tárlattal* szinte egy időben rendezik meg a *Műcsarnokban* a *Magyar Szalon* című seregszemlét, sőt a nyáron nyíló pécsi *XV. Országos Kisplasztikai Biennálé* anyagát is begyűjtötték már, és akkor még nem szoltam a különböző egyéni tárlatokról.

Úgy érzem, nagyon fontosak ezek az országos rendezvények, melyek egyúttal egy régió művészetét is bemutatják. Ilyen természetesen a *24. Salgótarjáni Tavaszi Tárlat* is, amelyen valamennyi klasszikus

műfajban - szobrászat, festészet, grafika - kivitelezett mű megtalálható.

Ha csupán röpké pillantást vetünk az alkotásokra, akkor is megállapíthatjuk, hogy nemcsak helyi képzőművészek szerepelnek a bemutatón, hanem az ország különböző részeiből érkeztek alkotások a kiállításra. Sőt, a rendezvényhez való kötődésnek ékes bizonyítéka, hogy nagyon sok művész visszatérő vendég, tehát nem először mutatkozik be Salgótarjánban.

Ezek után érdemes talán néhány művészről és művéről is megemlékeznünk. Kezdjük az e régióba tartozókkal. Mindenképpen ki kell emelnünk az egyéni úton járó, helyi tradícióból és a gyerekrajzokból egyaránt építkező *Földi Péter* különösmitikus műveit, továbbá *Lóránt János* festményeit. Szinte állandóan visszatérő alkotó *György Csaba Borgó*, *Stefanovits Péter*, *Szűts Miklós*, a metafizikus műterembelsőket készítő *Váli Dezső*, *Krajcsovics Éva*. A ritkábban szereplők közé tartozik a sajátos elmúlás-hangulatokat megfestő *Vojnich Erzsébet*, de meg kell emlékeznünk *Bikácsi Daniella* munkáiról is.

A képgrafikai anyag a legszámottevőbb a bemutatón. Ez azonban nemcsak a grafikusművészek figyelemreméltó aktivitásából következik, hanem a sokszorosító technikák jellegéből is, továbbá abból a prózai tényből, hogy egy nyomatot könnyebb szállítani, mint egy többmázsás szobrot. A magyar grafika számos meghatározó személyisége szerepel tehát a bemutatón: az újhullámos, színes, expresszív rajzokat készítő *Szabados Árpád*, továbbá a Salgótarján több mint tíz éve kiállító, szitaemulzióval festő *Halbauer Ede*, a finom, irányított gesztusokkal dolgozó *Kovács Péter*, az síkgeometrikus hagyományokat folytató *Matzon Ákos*, vagy éppen az 1995-ös nagydíjas, az egyszerre ökológikus és minimál munkákat készítő *Olajos György*.

A szobrászati anyag számát tekintve a legkisebb, de színvonalát tekintve minden-

képpen számottevő. Hadd utaljak itt *Sejben Lajos* és *Várnagy Ildikó*, *Jószay Zsolt* munkáira, vagy a megyében élő *Csemniczky Zoltán* drótplasztikájára.

A kiállítás anyaga, mint minden országos seregszemléé természetesen sokszínű, változatos, de - és ez az egyik fő erénye - állapotrajzot is ad a 90-es évek honi művészetéről.

Külön öröm, hogy öt szlovák művész is szerepel a bemutatón.

Befejezésül azonban le kell szögez-nem, hogy igazán azok a művek figyelemreméltók és színvonalasak - és szerencsére sok ilyen van a tárlaton - melyekkel az alkotók a képzőművészet nyelvén, tehát a színekkel, a formákkal, a vonalakkal, a tömegekkel és az arányokkal szólnak a közönséghez.

Gyurián Tibor salgótarjáni üzemi fotóiból